

Arquitecte municipal de Sallent des de fa més d'un any, en Jordi Fargas sempre ha estat vinculat a l'administració municipal: **"Ha estat la meua porta d'accés al món del treball. Un cop obtingut el títol que t'interessa esperes que algun parent t'encarregui una feina o et recomani a un promotor. En el meu cas no disposava de cap d'aquestes opcions"**. En obra pública ha encapçalat els treballs més diversos: **"Vaig elaborar un projecte per construir un cementiri nou a Sant Joan de Vilatorrada. El nucli urbà havia encerclat el cementiri i calia canviar-lo de lloc ampliant-ne la capacitat"**. El nostre arquitecte és nascut a Castellterçol, on ha exercit d'arquitecte per a l'administració d'aquest municipi, així com dels de Sant Fruitós de Bages i de Castellbell i el Vilar.

Tot seguit, ens centrem en el moment actual de la seva activitat a l'ajuntament de Sallent: **"Les tasques que es porten a terme a l'ajuntament són les que formen part dels procediments i actes administratius ordinaris; de totes aquelles que deriven de l'acció d'un govern municipal relatives als aspectes de planificació, foment i execució urbanística i d'obres en el marc de les possibilitats d'una oficina tècnica constituïda per un arquitecte, un arquitecte en pràctiques, un enginyer, un arquitecte tècnic i l'assessorament jurídic que proporciona el secretari de la pròpia corporació. A part d'això, des d'un estudi ubicat a Manresa, on actualment hi treballen quatre arquitectes i dos arquitectes tècnics, es desenvolupen altres treballs amb voluntat de constituir un grup homogeni per a la pràctica liberal de la professió"**.

En aquests moments, el nostre protagonista està treballant en la construcció de la nova plaça de la vila de Sallent i en les obres que la configuren -també en fase de construcció: un edifici d'habitatges de nova planta, la reforma de l'antic edifici de l'ajuntament, la reutilització d'un vell edifici industrial per a dependències municipals i la restauració i rehabilitació d'un altre edifici per a entitats del poble.

Pel que fa a la resta de municipis on ha treballat, Fargas destaca la construcció de diferents edificis públics per a equipaments a Castellterçol i la feina feta a Sant Fruitós de Bages: **"D'entre les obres que més sobresurten hi ha la construcció de les noves cases consistorials i places d'aquests dos municipis"**.

Tot i l'interès que exhibeix per preservar l'herència del passat, Fargas considera que, en general, es peca d'un **"excés de conservadorisme sense que es consideri l'evidència que sempre s'evoluciona. Es conserven edificis sense un criteri prou definit, casos en què potser valdria més enderrocar i construir de nou. És l'exemple d'alguns barris vells sense cap valor que la gent s'entesta a conservar, quan viure en habitatges que només respiren a través de carrers estrets constitueix pràcticament una condemna"**. En aquest sentit el nostre entrevistat es confessa partidari d'aquells **"racionalistes"** que anys enrera reclamaven solucions arquitectòniques de les que en resultessin **"habitatges dignes i lluny d'incomoditats en nom de qüestions pintoresques obsessives i capricioses"**. Reconeix encara els detractors d'aquesta opinió.

Tot i així, aquest arquitecte té molt clar quina és la seva postura:

"Qualsevol cosa que es decideix conservar haurà de demostrar sempre el seu valor. Qualsevol cosa inútil que s'elimini representarà un guany. Una preexistència està exposada a un procés lògic de modificacions. Els llocs d'ara no han estat els de sempre. Formen part de la història i, en el seu procés, n'hi ha hagut d'altres. En aquest sentit interessa el punt d'equilibri entre els avantatges d'un determinat resultat i els inconvenients de l'esforç col·lectiu que tota construcció implica".

El nostre artista es mostra satisfet del seu treball, en la major part, centrat a comarques. Quan el compara amb el fet de treballar en els centres diu: **"Sovint la precarietat de recursos obliga que l'actitud positiva davant d'una obra sigui essencialista i, si el col·lectiu que intervé en ella és menys massificat que el dels centres, és possible que més fàcilment es pugui confabular amb il·lusió i entusiasme per a un resultat, per a una aportació a considerar com a tal, tot i que té menys difusió. A la pressió pròpia de l'obra se li afegeix la provocada per la proximitat conseqüència d'una manca d'anonimat"**.

Tot seguit, ens revela la seva experiència en el terreny de la promoció privada: **"He treballat amb pocs promotors privats. Dels resultats en aquest àmbit estic especialment content de la casa que vaig construir per al meu germà. Treballar en un ambient en confiança dóna els seus fruits"**. També en aquest àmbit ens remarca la construcció d'un edifici plurifamiliar, i molt especialment alguns interrogants que apareixen en el moment de construir en un lloc concret: **"La creença generalitzada que l'estètica d'un nucli urbà es recolza en l'homogeneïtat del traçat dels seus edificis o en la continuïtat dels estils i rigorosa aplicació d'una doctrina amb un determinat resultat formal, contrasta amb l'evidència d'un caràcter resultant de la barreja o superposició de cultures amb respostes diferents als objectius contradictoris i canviants de l'arquitectura"**.

Quan aquest professional -que, en una incursió en el terreny personal, el descobrim pare de tres fills- mira enrere, la visió dels dinou anys que té com a arquitecte és encoratjadora, si bé deixa la porta oberta a la incògnita: **"M'inclino per una arquitectura en la qual la pretensió d'acostar-se al sentit real de les coses, a la seva significació i a la seva veritat, ens porta a la simplicitat, a valorar l'equilibri entre el resultat i la complexitat no desitjada, a buscar el màxim amb el mínim, a perseverar en l'elecció més primària de tot allò que la transparència de fidelitat en conceptes i idees són pautes de presència i expressió de com són i per què hi són. La riquesa d'uns materials, l'espectacularitat d'unes determinades formes o l'ús i abús de complexos solucions constructives no és garantia suficient. La proposta més noble, interessant i valuosa, no és la que més té, sinó la que pot prescindir de més coses sense perdre la dignitat, la que gaudeix d'una tranquil·la sensació d'ordre amb el confort de l'exactitud, clarividència i franquesa, la que evita tot allò que és superflu, l'aplicació ornamental i escenogràfica, la confusió i el caos visual, la que es manifesta amb la força i virtut de la senzillesa i l'elegància de la sobrietat"**.

“M’inclino per una arquitectura en què la pretensió d’acostar-se al sentit real de les coses, a la seva significació i a la seva veritat, ens porta a la simplicitat, a valorar l’equilibri entre el resultat i la complexitat no desitjada”

Jordi Fargas - Castellterçol (Vallès Oriental)